

творително. Постжихъ въ университета въ Копенхагенъ и тамъ се отличихъ като добъръ ученикъ. Тогава издадохъ нѣколко стихотворения, които подгнаха малко шумъ между обществото. Мнозина видни хора ме зеха подъ свое покровителство; много кѫщи се отвориха за мене. Азъ продължавахъ занятията си съ спокойствие, съ радост. Не знаехъ още кѫдъ ще ме отведатъ тѣ, ала усъщахъ нужда да се образовамъ. Когато завършихъ науките, нѣколцина видни люди ме прѣпоръчиха на царя. Азъ получихъ чрѣзъ тѣхното ходатайство една *степенция за пътешествие*.

Посѣтихъ, прѣзъ 1833 и 1834, Германия, Швейцария, Франция, Италия, изучвайки езика, нравите, поезията и мѣстата, които минавахъ. Сега, ето ме гражданинъ въ Копенхагенъ. Азъ нѣмамъ нито длѣжностъ, нито пенсия, но трудътъ ми донесе материално благоустройството: моите книги се купуватъ добре и азъ благославямъ провидението за пътищата прѣзъ които то ме води и за сѫдбата, която то ми създаде."

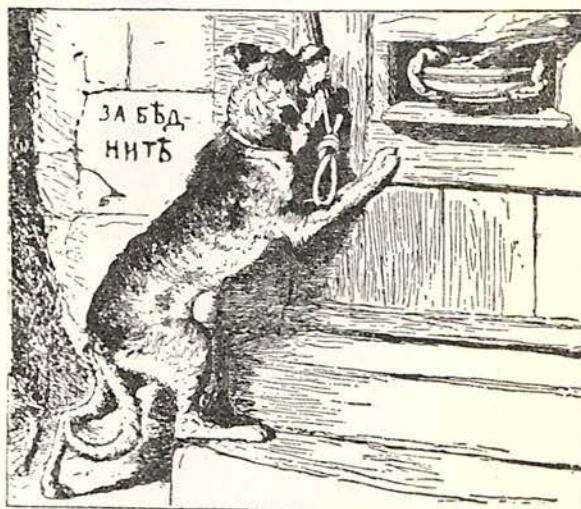
Андерсенъ е умрълъ въ 1875 година. Неговото име е спечелило голѣма слава и честь на малкото му отчество — Дания.

Умното куче.

(Истинска историйка — за дъца и юноши.)

прѣзъ която подавали ястието, се отворила и невидимъ човѣкъ му поднесълъ блюдо съ вкусна храна. Кучето се наяло както трѣба. Така постижвало кучето нѣколко дена, до

Въ единъ градецъ въ Сѣверна Франция **Бединъ** богатъ и милостъденъ човѣкъ давалъ всѣки денъ, въ едно опрѣдѣлено време, обѣдъ за двадесетъ бѣдни хора. За да не се стѣсняватъ нѣщо бѣднитѣ, когато получаватъ милостинята, богатиятъ наредилъ такъвъ редъ. Въ опрѣдѣленията частъ бѣднитѣ люде се явявали прѣдъ портата на богатия и подръпвали връвъта на кѫщния звѣнецъ. Въ това време, веднага имъ доносвали обѣдъ и имъ го подавали прѣзъ една малка вратичка, та този, който го подавалъ, неможель да вижда кой получава обѣда. Едно куче, което живѣло наблизо, забѣлѣжило това и почнало да се явява редовно по време на обѣда, за да получи нѣкоя и друга огризка отъ бѣднитѣ. Ала послѣднитѣ бивали винаги гладни, та много малко оставяли на кучето и то често само подушвало храната безъ да може да вкуси отъ нея. Това накарало кучето да прибѣгне до хитростъ. Еднѣжъ, когато всичките бѣдни се наобѣдвали добре и си отишли, гладътъ почналъ да мѣчи кучето и то, безъ да мисли много-много, се покатерило по стъпалата на портата, изправило се на заднитѣ си крака, захапало връвъта на звѣнецъ и я дръпнало добре. Изеднѣжъ малката вратичка,

като тайната била открита, но всичко това се видѣло на стопанитѣ много чудно; тѣ похвалили хитростта на кучето и го оставили да продължава съ тѣй да си получава всѣки денъ обѣдъ заедно съ другите бѣдни люде.